

گفته‌ها

۱

یک فرصت طلایی برای معرفی هنر نزد

محسن اگرمی: برگزاری جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر در شهرهایی غیر از پایتخت امکان‌ناپذیر است. ما برای علاقه‌مندان دیگر شهرها فراهم می‌کنیم و در رشد روند تئاتر استان شاید بتوان گفت تأثیر مستقیم دارد؛ اما از آنجا که برگزاری جشنواره‌ای نیازمند مقدمات و امکاناتی در شهر محل برگزاری است که باید فراهم شود اگر موجب تجهیز تنها پلاتو و سالن کوچک قاب عکسی شود، پیشکوتان و چهره‌های مطرح این رشته هنری که به‌یازدهم می‌آیند به پتانسیل‌های این شهر که جز میراث جهانی است پی ببرند. بخشی از گفت‌وگوی این کارگردان با ایران تئاتر

۲

پایتخت‌های سیاسی، پایتخت‌های فرهنگی

مجید جوادیان زاده: پایتخت‌ها در همه جای دنیا به‌عنوان پایتخت‌های سیاسی محسوب می‌شوند. اما در کشور ما تهران علاوه بر اینکه پایتخت سیاسی است پایتخت فرهنگی، اجتماعی، دینی و دانشگاهی هم محسوب می‌شود. از این جهت باید این تمرکززدایی در این زمینه انجام پذیرد و انتظار بر این است که رویدادها در شهرهای دیگر هم اتفاق بیفتد و فرصت تجربه کردن برای هر استان وجود داشته باشد.

بخشی از گفت‌وگوی مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی استان یزد با ستاد خبری جشنواره

اجرای عمومی نمایش‌های صحنه‌ای از امروز

میزبانی از ۳۳ اثر نمایشی

اجرای عمومی نمایش‌های «بانوی محبوب من»، «پنگوئن‌های افسرده» و «لیلیت» در حالی به اجرای خود در تئاتر شهر پایان دادند که تالارهای مختلف این مجموعه از روز هفدهم بهمن میزبان آثار به صحنه رفته در چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر خواهند بود. به گزارش «ایران»، اجرای عمومی سه نمایش «بانوی محبوب من» به کارگردانی گلاب آدینه در تالار اصلی، «پنگوئن‌های افسرده» به کارگردانی محمد میرعلی اکبری در تالار قشقایی و «لیلیت» به کارگردانی محمدرضا شاه مردی در تالار سایه طی روزهای پنجشنبه چهاردهم و جمعه پانزدهم بهمن ماه به پایان رسید. بر اساس این گزارش تمامی تالارهای نمایشی مجموعه تئاتر شهر از روز یکشنبه هفدهم تا روز چهارشنبه بیست و ششم بهمن ماه میزبان آثار نمایشی به صحنه رفته در چهارچوب چهلمین جشنواره تئاتر فجر در بخش‌های مختلف خواهند بود. این در حالی است که برنامه آینده تالارهای نمایشی این مجموعه در ایام بعد از برگزاری جشنواره نیز به‌زودی اعلام می‌شود.

از «هملر بیژنی» تا «الزکمان»

طبق برنامه ارائه‌شده از سوی ستاد برگزاری جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر، نمایش‌های «بانوی محبوب من» به کارگردانی گلاب آدینه، «هملر بیژنی» به کارگردانی آرژمان بیژنی نسب از فسا، «مرثیه‌ای در قتل ژولیوس سزار و چند مرغ از سمیرغ» به کارگردانی مجتبی رستمی فر از اهواز، «به اندازه یک نفس» به کارگردانی سمیر گولاموف از کشور آذربایجان و «الزکمان» به کارگردانی عبدالصمد صدوقی از کشور الجزایر طی ایام برگزاری جشنواره در تالار اصلی به صحنه می‌روند.

وقتی همه چیز تمام می‌شود

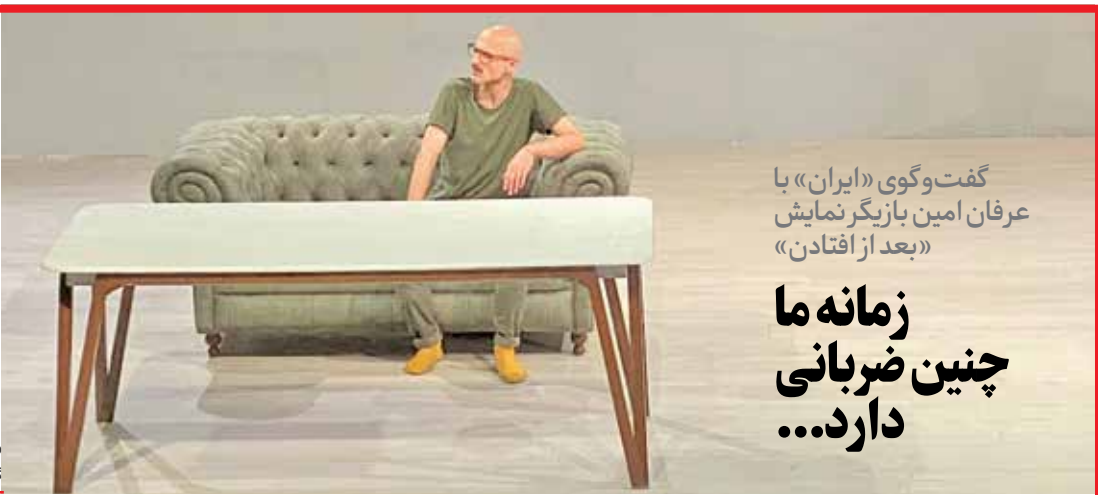
نمایش‌های «احتمالات» به کارگردانی علی شمس از تهران، «آسانسور نداره» به کارگردانی لیخند بیدیعی از تهران، «آرش»، شهر سوخته، بخش طی ۴» به کارگردانی فردوس حاجیان از تهران، «صامت» به کارگردانی امیربهاور اکبریور دهکردی از تهران، «وقتی همه چیز تمام می‌شود سقوط می‌کنیم» به کارگردانی ع.الجروف و س. عبدالحسین از ایران و عراق، «به هیچ‌کس هیچی نگو» به کارگردانی کامران شهلائی از تهران، «ساختن» به کارگردانی مصطفی ذره‌پور از تهران، «بابا آدم» به کارگردانی علیج از تهران و «اتاق» به کارگردانی مرحوم ساشا کشوادی هم در تالار چهارسو میزبان مخاطبان تئاتر هستند.

«تابوت» و «قندخون»

در تالار سایه نیز نمایش‌های «رز آبی» به کارگردانی احمد ارجمندی، «مصریه» به کارگردانی اکبر آیین از یاسوج، «همه برادران من» به کارگردانی داوود پارسا از گچساران، «تابوت» به کارگردانی سناتور حسینی از ایران و افغانستان، «قندخون» به کارگردانی لیلی عاچ از تهران، «دختر خجالتی» به کارگردانی جنت سلیم آوا از کشور آذربایجان، «بهشت حکیم الله» به کارگردانی مرجان قاسمی از ایلام و «بی‌خواه» به کارگردانی سعید هاشمی‌پور از تهران پذیرای تماشاگران خواهند بود.

بعضی‌ها رو باید از دور دوست داشت

تالار قشقایی مجموعه هم طی ایام برگزاری جشنواره میزبان نمایش‌های «لاستوری» به کارگردانی زری آمان از تهران، «بعضی‌ها رو باید از دور دوست داشت» به کارگردانی علی بابایی از کرج، «تختی در اتاق ۲۳ هتل آتلانتیک» به کارگردانی تینو صالحی از تهران، «پاستیل زرد» به کارگردانی محمدرضا عطایی فر از تهران، «زندگی سگ مرده» به کارگردانی مرتضی نجفی از قزوین، «مانستر» به کارگردانی کوروش شاهونه از تهران، «کل» به کارگردانی مصطفی محمدی دوست از فارس، «رگال» به کارگردانی آندافی و س. یوسفی از یزد، «داستان باغ وحش» به کارگردانی مهدی پاشایی از تهران خواهد بود. در بخش «دیگرگونه‌های اجرایی» نیز نمایش‌های «خود» به کارگردانی حسین قاسمی از تهران در پلاتو تمرین شماره دو و «ربیع‌الاول» به کارگردانی الهام ابنی از تهران در کارگاه نمایش، «شماره ۳» به کارگردانی نینوفر صمدی از تهران در سالن انتظار تالار اصلی میزبان مخاطبان خواهند بود.

گفت‌وگوی «ایران» با عرفان امین بازیگر نمایش «بعد از افتادن»

زمانه ما چنین ضربانی دارد...

تئاتر حرفه‌ای در ایران، بدون اتصال با تئاتر دانشجویی، نمی‌تواند چندان پر بار باشد و برای آحاد مردم، امکان سرگرمی و تجربه زیباشناختی مهیا نکند. بنابراین بر همه ماست که هنرمندان جوان و با استعداد را با روی گشاده پذیرا باشیم و برای موفقیت آنان تلاش کنیم. این گفت‌وگو پاسخی است هر چند کوچک به این تمنا بزرگ.

برای رسیدن به فرم بازی‌ها چه مسیری طی کردید؟

ما از یک موقعیت خام شروع کردیم؛ جمعی کنج دیوارند و فردی به آنها حمله می‌کند. همه ما بارها در هر دو موضع قرار گرفته‌ایم، حتی کارگردان. در نهایت صحنه آخر ساخته شد و رخداد نمایش شروع به شکل‌گیری کرد. فردی وارد یک جمع غریبه می‌شود. من آن فرد غریبه بودم و به جمع این گروه یعنی «سپهر طهرانچی»، «احسان قره‌دانی»، «مرجان اتفاقیان» و «حسین حسینیان» وارد شدم و اولین مواجهه ما هم اجتماعی بود و هم

تئاتر حرفه‌ای در ایران، بدون اتصال با تئاتر دانشجویی...

نمی‌تواند چندان پر بار باشد و برای آحاد مردم، امکان سرگرمی و تجربه زیباشناختی مهیا نکند. بنابراین بر همه ماست که هنرمندان جوان و با استعداد را با روی گشاده پذیرا باشیم و برای موفقیت آنان تلاش کنیم. این گفت‌وگو پاسخی است هر چند کوچک به این تمنا بزرگ.

برای رسیدن به فرم بازی‌ها چه مسیری طی کردید؟

ما از یک موقعیت خام شروع کردیم؛ جمعی کنج دیوارند و فردی به آنها حمله می‌کند. همه ما بارها در هر دو موضع قرار گرفته‌ایم، حتی کارگردان. در نهایت صحنه آخر ساخته شد و رخداد نمایش شروع به شکل‌گیری کرد. فردی وارد یک جمع غریبه می‌شود. من آن فرد غریبه بودم و به جمع این گروه یعنی «سپهر طهرانچی»، «احسان قره‌دانی»، «مرجان اتفاقیان» و «حسین حسینیان» وارد شدم و اولین مواجهه ما هم اجتماعی بود و هم

درباره نمایش «بک تو بک» به نویسندگی، طراحی و کارگردانی سجاد افشاریان

درد و تمنای سجاد افشاریان بودن

آخرین نمایشی که این روزها سجاد افشاریان بر صحنه آورده و با استقبال مخاطبان مواجه شده، روایتی است از لحظات تلخ و کسدر یک زندانی.

مردی که «علی» نام دارد و دوران حبس خود را در شرایطی شبیه محکومان زندان انفرادی از سر می‌گذراند. از این باب «بک تو بک» را می‌توان روایتی از به پایان رسیدن امیدهای یک فرد زندانی و سرآغاز تاریکی بی‌پایان او دانست. اقبالی که مخاطبان پرشمار افشاریان به این نمایش تلخ از خود نشان داده‌اند نشانه‌ای است از توفیقی نانوخته‌مابین این هنرمند با دوستداران خویش. پیام این توفیق همدلانه می‌تواند این گونه تلقی شود که هر اثری از افشاریان که بر صحنه تئاتر به اجرا درمی‌آید حتی با مضامینی جانکاه بی‌شک موفقیت در گیشه را تضمین خواهد کرد، چراکه هر دو طرف این فرایند «اجرا» و «تماشا» به فیم مشترکی از انتظارات متقابل رسیده و می‌دانند از یکدیگر چه می‌خواهند. آثار متأخر افشاریان را می‌توان ذیل نوعی از واکنش به اتفاقات اجتماعی و سیاسی معاصر دانست آن هم با نگاهی کمابیش

حسرت‌بار و نوستالژیک. فرم مورد علاقه افشاریان تک‌گویی‌هایی است مبتنی بر شاعرانگی که گاهی با چاشنی «طنز و غم» همراه شده و مسائل مبتلا به جامعه را شامل می‌شود. گویی سجاد افشاریان خود را در جایگاه یک مصلح اجتماعی می‌بیند که تلاش دارد حکمت زندگی دوران مدرن را از طریق بیان مداوم گزین‌گویی‌هایی پندآموز به علاقه‌مندان خویش ارائه دهد. مخاطب این تک‌گویی‌ها طیف متنوعی از افشار جامعه را شامل می‌شود: از تماشاگران عادی حاضر در سالن اجرا گرفته تا سیاستمداران.

به لحاظ فرم روایی با اجرایی روبه‌رو هستیم که چندان آشکار نمی‌کند که آیا صدای همسر و دوست علی که به گوش تماشاگران می‌رسد واقعی است یا معطوف به ذهنیت «علی». این ابهام آنگاه معنا دار می‌شود که ارجاعات به رخدادهای سیاسی و اجتماعی معاصر را گاه‌وبی‌گاه در گفت‌وگوهای علی با همسر و دوست خویش می‌شنویم. به هر حال روایت کردن دقیق حساس و ملتهب تاریخ معاصر در وضعیت ما ملاحظاتی دارد که در این نمایش هم به نوعی قابل مشاهده است. حتی گاهی به محافظه‌کاری دامن می‌زند. اجرا می‌توانست از طریق تمهیدات فرمال و نه الزاماً تأکید بر مسائل محتوایی،

آن لحظات حساس تاریخی را با درنگ بیشتری از نظر بگذرانند و به نوعی رستگار

کنند. در خلال گفت‌وگوی علی با افرادی که هیچ‌گاه بر صحنه مشاهده نمی‌شوند اما صدای آنان میانجی اتصال با آن دقیق تاریخی است انزوا و تک‌افتادگی علی بیش از پیش به نمایش گذاشته می‌شود. شخصیت علی کمابیش شبیه سجاد افشاریان است و هر چه روایت پیش می‌رود این همانی این دو بدن بیشتر می‌شود. از یاد نبریم که چگونه سجاد افشاریان در اغلب نقش‌هایی که در این سال‌ها نوشت و بازی کرد به نوعی شبیه خودش در زندگی هنری و اجتماعی بوده است. همان ژست‌های بدنی و لحن گفتاری که این روزها بدل به قسمتی از هویت هنری او شده است. اجرای «بک تو بک» در کارنامه هنری سجاد افشاریان می‌تواند حرکت رو به جلویی باشد اگر که بپذیریم روایت بر محور زندگی یک سوژه انسانی همچون علی متمرکز است و فی‌المثل تلاشی دارد از پراکندگی روایی نمایش «هر کسی یا روز می‌میرد یا شب من شبانه روز» فاصله بگیرد. اما همچنان وسوسه شاعرانگی و نوستالژی‌بازی در این اجرا به وضوح قابل مشاهده است. به هر حال وقتی زندگی یک زندانی بازنامه‌ای می‌شود، بیش از

آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

سجاد افشاریان را می‌توان از منظر آنکه گفتار این فرد بحرانی شود این بدن جسمانی است که درد و رنج را بازتاب می‌دهد. در «بک تو بک» بدن چندان این رنج را آشکار نمی‌کند و تلاش شده گفتار میانجی بازنامه‌ای رنج باشد. «بک تو بک» را می‌توان نمایشی کلام‌محور در خدمت بازتولید آن شکلی از اجرا دانست که سجاد افشاریان در این سال‌ها به آن مبادرت ورزیده و پرورش داده است. اگر قصد این نمایش، عنایت بخشیدن به تجربه تلخ زندانی بودن باشد، نقطه عزیمت نه کلام که از قضا نیروهای حیاتی بدن است.

عکس ایسا

جامعه‌شناختی و مطالعات فرهنگی به مذاقه نشست و در باب ذائقه طبقه متوسط شهری در دوران معاصر به نتایج رسید. سجاد افشاریان این اقبال را دارد که نمایش‌هایی با فرمی رادیکال بر صحنه آورد و طرفداران خویش را با امر نو مواجه کند. این ممکن نخواهد بود اگر آن چیزی را که در تئاتر ساخته و به نوعی بدل به «برند» افشاریان شده با چشمی خندان و چشمی گریان بتدریج کنار نگذارد. «بک تو بک» نه عزیمت یک زندانی به ظلمات هولناک زندگی که از قضا سفر یک کارگردان حلال دیگر مشهور ایرانی است که همه او را به نام سجاد افشاریان می‌شناسیم.

جامعه‌شناختی و مطالعات فرهنگی به مذاقه نشست و در باب ذائقه طبقه متوسط شهری در دوران معاصر به نتایج رسید. سجاد افشاریان این اقبال را دارد که نمایش‌هایی با فرمی رادیکال بر صحنه آورد و طرفداران خویش را با امر نو مواجه کند. این ممکن نخواهد بود اگر آن چیزی را که در تئاتر ساخته و به نوعی بدل به «برند» افشاریان شده با چشمی خندان و چشمی گریان بتدریج کنار نگذارد. «بک تو بک» نه عزیمت یک زندانی به ظلمات هولناک زندگی که از قضا سفر یک کارگردان حلال دیگر مشهور ایرانی است که همه او را به نام سجاد افشاریان می‌شناسیم.

عکس ایران

این رویداد در بلتفرم‌های اعلام شده، رسانه‌ای کرده است. افزود: «مطمئنم یکی از ابزارهایی که در رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی و هم‌زمان اطلاع مخاطبان از برنامه‌های چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر باری رسان مان خواهد بود بخش آنلاین آثار از طریق تلویزیون تئاتر ایران است.»

این رویداد در بلتفرم‌های اعلام شده، رسانه‌ای کرده است. افزود: «مطمئنم یکی از ابزارهایی که در رعایت شیوه‌نامه‌های بهداشتی و هم‌زمان اطلاع مخاطبان از برنامه‌های چهلمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر باری رسان مان خواهد بود بخش آنلاین آثار از طریق تلویزیون تئاتر ایران است.»